VŘESOVÁ VÍLA

Povídka z hor. — Napsala V. Lužická.

Lesiny nebylo v zámku, když Arnošt přijel do Marašína. Vyprosil si sice v listě, by starý pán na stanici nejezdil, ale těšil se, že ho uvítá při vjezdu jeho do zámku. V prvém okamžiku to Arnošta zamrzelo. Ve druhém však již dovedl toho vykořistiti a sotva že se posilnil po cestě, ubíral se do lesů. Cesty byly krásně umrzlé, slunce svítilo jasně na zimní obloze a snažilo se, by paprsky svými proniklo zmrzlý vzduch. Rázně stoupal dále po umrzlých cestách, až vystoupil před starou myslivnou z lesa.

Usmál se radostně. Kouzlo tohoto místa zaplašilo i poslední upomínky na Prahu a veselý život masopustní. Ticho rozhostilo se kolem myslivny; bývalo vždy tak klidno v tomto zátiší, ale dnes to Arnoštovi připadalo, jako by zimní mrtvá příroda truchlila v tomto hrobovém tichu. I jemu bylo také tak náhle teskno, ač byl zde, kam touhy jeho tíhly.

Svižným krokem, pln nedočkavosti vklouzl do síně. Sotva vešel, zazněl z bytu žalostný sten. Poznal Bělin hlas a zapomněl na všechno, co mu kázala dvornost a zavedený ve staré myslivně mrav. Prudce otevřel dvéře a div nevykřikl, když spatřil dívku klečeti u pohovky, na níž klidně, jakoby spala, spočívala dobrá Bělina babička. Hořící vosková svíce u hlavy pohovky pověděla mu, že přišel k lůžku smrti. Neviděl ani kněze, který opodál stál s rukama sepjatýma, ani Lesinu pohříženého v bolu, ani klečící a plačící Bětušku. Viděl pouze Bělu a zvolal úzkostně:

"Co se stalo?"

Uslyšíc jeho hlas, vyskočila Běla a jako beze smyslu v návalu prudkého žalu spěchala k němu s rozevřeným náručím.

"Babička zemřela!" zvolala.

A po té v žalu nejvyšším a mocném vzrušení na nic nemyslíc, jenom toužíc po soucitu, sklesla na jeho srdce, jako ptáče slétá pod křídla ochranná.

On také zapomněl na celý svět a tulící se k němu dívku přivinuv k srdci, sklonil k ní hlavu a zašeptal: "Přišel jsem v čas."

Přítomní byli vzrušeni tím, co viděli. Kněz upřel na ně udivené zraky, Lesina k nim popošel blíže, nevěda, má-li Bělu kárati nebo pána svého důrazně za vysvětlení žádati. Arnošt zvedl hlavu, oči obou se setkaly. Arnošt nezalekl se pohledu Lesinova, ale němá výčitka v očích starého pána a otcovského přítele ho zabolela.

"Moje nevěsta," pravil zvučně a určitě.

Pak vzal Bělu za ruku a vedl ji k babičce; sehnul se k mrtvole a políbil jí uctivě studenou ruku.

Úsměv dětinský pohrával po tvářích stařenky, ležela tam, jakoby spala. Zmámená Běla vrhla se na mrtvolu její.

"Babičko, babičko," šeptala jí s pláčem, "on přišel!"

VII.

Jak se láska rozvíjí.

Láska je sluneční paprslek a jako tento vždy se protáhne a vnikne i v nejmenší skulinku, by ji obohatil zlatým svitem svým, tak i láska vloudí se tajůplně v hlubiny srdce a ozáří i nejbídnější život lidský.

A lidé kráčejí za tímto zlatým svitem, jakoby tajné moci byly utkaly z něho řetízek, jímž se poutají životy a srdce, ano jímž se udržuje ve vazbě veškeren rozvoj světový.

Dva, již byli zasáhnuti tímto bleskem, sloučí se zajisté na věky v citu mocném, byť i hory a skály, moře a země mezi nimi se rozkládaly.

Takto sloučila velká, svatá moc lásky Arnošta s Bělou.

Příležitost ke sblížení podal jim sám Lesina, když jménem pána z Mladějova dívce nabídl knihy z jeho knihovny. Dvorný muž nemeškal, by slibu dostál, a jakmile uzdálo se mu za slušno, aby návštěvu svou v myslivně opětoval, spěchal s knihami nejnovější české literatury k Bělc.

Jelikož Arnošt nyní více se bavil honitbou a méně se stýkal s Lesinou, ušlo řediteli, že pán z Mladějova častěji nyní se ubírá v idylické zátiší lesní, v němž stála stará myslivna.

Bylať se mezi oběma rozevřela malá mezera v oné chvíli, když od jezírka se vraceli po ukončeném vypravování Bělině.

Arnošt tenkráte loudavě kráčel cestou lesem a byl nápadně zamlklý.

Kouzlo celého Bělina zjevu, jejích výmluvných očí, jejího lahodného hlasu, ohnivého přednesu, v němž celá stupnice citův se obrážela a chvěla, zachvátilo bytosť jeho silou původní, mocnou, přirozenou. Mládí v něm bouřilo a srdce bušilo, budíc ze spánku ohnivé touhy a opojné záchvěvy.

Lesina také byl zachvácen a vzrušen, ale jiná byla jeho nespokojenost.

"Starý hlupče, co jsi to vyvedl," horlil sám proti sobě a pokaždé, aby ulevil bouři v nitru jeho se vzmáhající, udeřil holí o nízkou větev stromu.

Vycházka, která tak vesele začala, končila v míře neveselé.

Lesina neměl dítek i nemohl v rodině pozorovati rozpuk dívčí, nemohl postřehnouti onoho zázraku, kterým náhle rozvíjí se dívka v pannu, a nevstoupilo mu tudíž ani k mysli, že by s Bělou, kterou znal od prvního dětství, mohla se státi tak náhlá a divná změna.

Byl však mužem a znal moc dívčí krásy na mladé srdce. Proto když úkosem pohlédl na Arnošta a zřel, v jakém je zanícení, ulekl se toho a s úzkostí pozoroval, jak víc a více mladý muž zahořuje. Byl netrpěliv již mezi Běliným vypravováním a nemohl se dočkati konce pověsti. Přál si v duchu, kdyby byli raději někde v sněhové jámě, než u jezírka, a proto sotva Běla ukončila, vybízel tak usilovně k odchodu.

Arnošt vypozoroval, že starý pán je znepokojen, a proto také před ním ani slovem nehlesl o tom, že navštěvuje starou Horynovou a její vnučku; ale dětinská babička sama se tím jednoho dne pochlubila Lesinovi.

Lesina se ulekl. Tedy předtuchy ho nemýlily; zlo bylo zde. Jak je zameziti? Psáti matce a vyvolati rodinnou bouři, či upozorniti Arnošta, či varovati Horynovou?!

Prvé zamítl; milovalť Arnošta upřímně a nechtěl býti udavačem. Druhé bylo také dosti choulostivé. Arnošt prokázal Horynové velkou službu a projevil k ní vzácnou ochotu. Nemohl přece mu říci: "Pane, nechoďte do myslivny!" Neměl k tomu ani práva. Slušnost společenská není přečinem, a ve svém bytě jest Horynová paní.

Arnošt také se v té době jak mohl, Lesinovi vyhýbal a v dlouhé hovory s ním se nepouštěl, čímž důvěrnosti sám kladl určité meze. Lesina byl zkušený muž a znal lidi. Věděl dobře, že mladý přítel obratem může se přeměniti v pána, který čím mladší, tím neústupnější bude ve svých právech a rázem zapomene na věrné služby starého přítele otcova. Vždyť vděku jest ve světě tak málo a sobectví tak mnoho! Ze sobců pak největším bývá milující mladý muž.

I rozhodl se, že upozorní babičku na možné nebezpečí těchto návštěv pro Bělu.

Dětinská stařenka se tomu však pouze usmála a chlácholila ještě vzrušeného Lesinu. Mělať také kdysi svého prince a přece byla vzornou ženou.

"Ach, pane řediteli," pravila, "věřte mi, že to nikdy není na škodu, má-li mladé děvče svůj románek lásky! Z těch jsou pak nejlepší ženy. Znáte mne a znal jste mne, jakou jsem byla manželkou. Vidíte, a také jsem měla svůj románek lásky, který mně svítil na cestu života jako zlaté sluníčko. Přejte jim této nevinné zábavy mládí... Vždyť sedím při nich a poslouchám, když předčítají. Jsou to veskrze krásné a nové knihy, které pán z Mladějova Bělc přináší. Kde by k nim chudinka Bělinka jinak přišla! A jak při něm vyzíská, jak o mnohém se poučí! Je to moc učený pán. Máte ho slyšet, když Běle vykládá krásy toho kterého díla, když jí poučuje! Radost poslouchati! Běla také už valně zmoudřela v poslední době a netěkává po lesích. Také začíná více dbáti na svůj oblek, nu, a děvče má býti trochu marnivé. Nebojte se a buďte kliden. Vždyť sedím u nich..."

Seděla při nich, ale — dobrá stařenka pokaždé usnula a klidně spala. Usnula ukolébána jsouc sladkými zvuky hlasy obou mladých, roztoužených lidí, a ti dva žili tyto slastiplné chvíle pouze sami sobě. Sobě a lásce mladé, která stále víc a více v nich se probouzela, rostla a rozvíjela.

Lesina babičku dobře znal a proto nebyl kliden. Těšil se jen tím, že Arnošt už brzy odjede. A kdyby sem zase jednou zavítati chtěl, postará se už o to, aby nejezdil na Marašín bez matky. Neřekne paní z Mladějova pravdy, ale upozorní ji, že není radno, by její syn byl sám na panství, že je příliš odvážný, že snadno by mohl ve svém ohni v nějaké nebezpečí se vydati. Znal její mateřskou starostlivost, která často v rozhárané citlivosti její byla až přemrštěnou, a věděl, že takto zamezí, aby dojížděl sem sám.

Tím se částečně upokojil. Svrhne se sebe za další dobu takto zodpovědnost. Zatím Arnošt odjezd odkládal, do staré myslivny choditi nepřestával a donášel Běle pilně knihy.

Knihy jsou velmi nebezpečnými strážci, ale zase velmi dobrými spojenci lásky. Milenci vyhledávají v nich, co odpovídá jejich citům, a učiní z nich tlumočníky, toho, co v srdcích jejich se chvěje, ale přese rty nepřechází. Po té směle pronáší muž, co napsal jiný, jakoby mluvil za něho. Tak četli Arnošt s Bělou a rozuměli si. Běla zvedla k němu zářící své oči a poslouchala s nadšením. Ona byla tak čistá, nevinná, že v muži ani nezrodil se cit také touhy, která by byla setřela s duše její nejmenšího pelu.

Oba dva v takové zábavě a duševním sblížení zapomínali na celý svět. Běla ani nepozorovala, že babička nyní příliš slábne, častěji usíná, ano že i paměť ztrácí.

Čím více se blížila doba vánoční, kdy Arnošt měl odjeti do Prahy k matce, tím mocněji v obou probouzel se cit a trhal vazby. Už se tu a tam ruce jejich dotekly, sloučily, stiskly, a proudy žhavé v tomto stisknutí valem v žilách se rozlévaly. Již i oči jejich tlumočívaly, co srdce jejich posud tajně střežila; ale ústa dosud mlčela.

Až při poslední návštěvě Arnoštově v myslivně, než odjel do Prahy, srdce jejich promluvila.

Babička zase spala. Ve světnici bylo ono kouzelplné zášeří, které jest tak příznivo důvěrnému sdílení a lásce. Bětuška měla dnes velký úklid sváteční a připravovala Běle všechno na stůl, by v čas mohla si rozžehnouti světlo. Na to Běla však ani nevzpomněla. Pouze červenavá záře z kamen rozlévala se po obou, již už chvíli nečetli — a mlčeli. Svůdné mlčení — ádí více než slova. Žhavé decu, naplňovaly ovzduší oním kouzlem, v němž svět mizí před očima těch, již se jím opojí, a city, vášně vítězí. Ani nevěděli, jak to přišlo, že seděli vedle sebe, že ruce jejich se spoutaly, až silou lásky zajal i hlavu její, že sklesla na jeho tlukoucí srdce.

A první polibek čisté lásky zaplanul na jejím jasném, bílém čele, který ji prochvěl jako blesk.

"Má drahá!" zašeptal.

Babička spala a usmívala se ze sna. Snad snila o svém princi, když ti dva se zasnubovali.

Běla poddala se úplně citu luznému. Neznala života, neznala světa, netázala se na budoucnost a žila krásné přítomnosti. Zdálo se jí, že teprve od toho okamžiku žije, kdy ji Arnošt k srdci přivinul, a těšila se z tohoto nového života svého.

Po odjezdu Arnoštově do Prahy chodila Běla jako ve snách. Duše její po něm tesknila, mysl za ním spěchala i neviděla a nepozorovala změny, jaká se nyní náhle děje s babičkou. Bětuška nechtěla dívku zase předčasně děsiti a tajila před ním své obavy.

"Ubohá, zví dosti brzy, co je sirota a chudoba, až babičce oči zatlačí," plakávala tajně věrná služka.

Ale neušetřila jí této rány. — Přišla chvíle, kdy Bětuška zavolala lékaře i kněze do staré myslivny, a Běla rázem slétla s výše svých snů k povinnosti a k žalu.

Babička ve spánku tiše vydechla duši. Když Běla pochopila, co se stalo, vrhla se na mrtvolu, objala ji a děsný výkřik ukrutné bolesti rozlehl se myslivnou. Zalkalo to osiřelé, opuštěné děvče v nesmírné žalu.

A v tomto okamžiku přišel on, jakoby samo nebe ho bylo seslalo k ní. Nerozumujíc, pouze citu podléhajíc, sklesla na jeho srdce.

Ostych panenský, rozvahu, všechno, všecičko v tom okamžiku utlumil v ní velký žal a nesmírná bolest.

Tak nad mrtvolou babiččinou slavili své zasnoubení. Nebyl to tichý spánek, ve kterém babička přávala oběma sblížení lásky úsmívajíc se ze sna k tomu.

To byl věčný sen, v němž duše její zalétala k výšinám. A na této pouti zajisté že oběma ještě požehnala. Jen požehná-li jim i ruka té, jejíž žehnání dětem staví domy?!

Toho se lekal dobrý Lesina a s úzkostí na to vzpomínal i Arnošt.

Co se sběhlo v myslivně při mrtvole staré paní, bylo všechno tak náhlé, nepřipravené a překvapilo i samého Arnošta. Běla neznala ni světa, ni lidí, neznala společenských způsobů, oněch pout, která často tíží, ale která jsou nezbytná v rozvoji kultury. Poddávala se ve své volnosti úplně a bez rozmyslu jen svým pudům a citům, jako pravé, samorostlé a zhejčkané dítě přírody, které nebylo zvyklé něčeho skrývati.

Arnošt jednal v té chvíli jako čestný muž; avšak po činu se přece jen lekal tohoto tak ukvapeného zasnoubení. Znal svou matku, věděl, že mu bude podstoupiti s ní velký boj, a to citlivou duši jeho trápilo. Arnošt byl dobrým synem, svou matku miloval, ano zbožňoval ji. Ona matku, on o matce ještě nebyl s ní mluvil. Náhle cítila se býti zcela nepatrnou před tou matkou jeho, která zase tak rychle rostla v její představě a obrazivosti podrážděné v obra. Hrot žárlivosti zabodl se jí do srdce. On ji opouští a jde k matce. Jakž, má-li ji více rád?!

"Máš mne radši než... ji?!" vyhrkla ze sebe úzkostně.

"Než matku?" tiše a s udivením ve hlase jí otázal.

Přitakala hlavou.

"Dětino! Matka je matka, a ty jsi moje milenka... Každá láska je jiná..." usmál se.

Měla ještě nějaký dotaz v mysli, ale on zlíbal její rty v horoucném nadšení lásky, a ona zmámená zapomněla na všechno.

Slíbil, že jí bude často psáti, a že pošle do Marašína malíře, který v zámku si zařídí atelier a její podobiznu mu vymaluje a to v životní velikosti, s rozpuštěným vlasem, jak stojí v loďce.

"Oblec, drahá, týž šat, jako tenkráte, když jsem tě u jezírka spatřil a tak vášnivě do tebe se zamiloval. A mysli při tom na mne!"

"Nejen při tom, ale vždy, — vždy!" slibovala mu z celé duše své. (Pokračování.)

Lehko se upraví - Příjemn užívání - Mírně na Vás pracuje - Jistě účinkuje

Trpící muži, ženy, dítky a starouškové:

Právě v tento čas jest všude nejvíce nemocí. Často nevíte, co Vás více bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Zašlem ho úplně zdarma na zkoušku na několik dní. Žádný patentní lék.

Theopholine Bylinné Thé - sílitel jater, ledvin a krvečistitel

Jest to čistý přírodní lék zdravotním zákonem prozkoumaný a odporučený a jest jak pro maličké tak pro dospělé, a poskytne úlevy při **zácpě**, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, **obtížném trávení**, jaterních obtížích, **bolestech hlavy, bolesti v zádech**, nezáživnosti, malarii, **kašli**, nastuzení, bolavém hrdle, **revmatismu, neuralgii**, dně, **bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti**, zemdlenosti, **ztrátě chuti k jídlu**, ospalosti, **souchotinám**, žloutence, pupencích, **vyrážce**, červům, **zlaté žíle**, tasemnici, **nervosnosti**, svrabu, vodnatelnosti, **srdeční vadě**, boulích, nádorech, lišejích, zastaralých bolestech a všech nepořádcích krve a ledvin. Chuti jest příjemné. Stolice lehoučká. **Naše Thé jest upraveno z DVANÁCTI různých vesměs nákladných drahých bylin a každá ta bylinka účinkuje léčivě na nemoc v těle, pro kterou jest určena a Thé jest s velkou péčí upraveno tak, že bylinky sobě v léčení nepřekáží. — Hlaste se o vzorky Thé a o další ho zásobu v lékárnách a u všech našich jednatelů, již po dobrém ho vyzkoušení ve svých rodinách jednatelství přijmuli a ochotně poslouží všem trpícím. Kde není u Vás k dostání, pište si o vzorky i o Thé přímo k nám. Na prodej poštou vyplaceně až do domu 55c a velká krabička na měsíc stačící za $1.10 6 dollarových krabiček za $5.00.**

Osm dlouhých let žádná naděje

Drahá přítelkyně: — Flatonia, Texas.

Trpěla jsem po 8 let revmatismem a zkusila jsem mnoho léků, ale žádná naděje na uzdravení. Obrátila jsem se konečně na Vaše Bylinné Thé a po využití jednoho balíčku cítím se úplně zdravá. Proto Vaše zázračné Thé odporučuji všem trpícím, neb jest to opravdu nejlepší lék. Vaše upřímná Florentina Kristinek.

Každý ať zkusí a nebude litovat

Velectěná krajanko: Pearson, N. Mex.

Sděluji Vám, že jsem Thé obdržel a musím doznati, že Vaše Thé je neocenitelné. Trpěl jsem mnoho na zácpu a měl jsem velké bolesti žaludku a tímto dosvědčuji, že jsem užil Vašeho Bylinného Léčivého Thé s pozoruhodným účinkem. Využíval jsem dva balíčky zmíněného Thé a nyní jsem úplně zbaven žaludečních bolestí a proto jest odporučení hodno — nechť je každý zkusí a nebude toho litovati. Přijměte, ctěná přítelkyně, nejsrdečnější dík za mé uzdravení. S úctou Vám oddaný Frank Hrabě.

Máme zvláštní léčení pro muže pouze. Též léčení pro KATAR pro muže, ženy a dítky. Trpící, slabé, unavené, předčasně sestárlé **matky a ženy**, slabé a bledé **dívky**. Máme **zvláštní léčení** pro všechny Vaše nemoce. **Popište s důvěrou svou nemoc** a pošleme Vám obratem pošty lék zdarma na několik dní na **zkoušku** a knížečky o nemocech. Nikdy Vaši krajanské důvěry nevyužitkujem a nebudeme po dopsání nám o vzorky na zkoušku, zasílat Vám léky v ceně kolika dollarů bez Vaší výslovné objednávky nám napřed zaslané. Pište nám ještě dnes a přesvědčte se. **Račte psát anglicky neb česky.** 3?-tf

ADRESA:

Marie Votýpka & Co., Dept. 10., So. Bend, Ind.

NŮŽKY "Lucky Grip", nejlepší pro každou domácnost s předplatným na Pokrok neb Venkov za doplatek 30c.

PŘÍMOŘSKÝ TEXAS.

Mám v prodeji tisíce akrů krásných zařízených a vzdělaných farem, lesů a surových prerijních pozemků ve středním a přímořském Texasu za mírné ceny a na lehké splátky. Pište si o český pozemkový popis Texasu a o seznam a ceny pozemku, které pošlu zdarma na požádání. Pište na:

JOS. DĚDEK, Rosenberg, Tex.

(Advertisement.